

**Κυριακή Ζ' Λουκά: Η δύναμη
του Θεού και η πίστη του
ανθρώπου**

Αγ. Νικόλαος Βελιμίροβιτς

(Λουκ. η' 41-56)

Όταν οι ακτίνες του ήλιου πέφτουν σ' ένα βράχο, τον κάνουν να λάμπει. Όταν η φλόγα αγγίξει ένα άκαπτο κερί, το ανάβει. Όταν ο μαγνήτης αγγίξει ένα μεταλλικό αντικείμενο, το μαγνητίζει. Όταν το ηλεκτροφόρο καλώδιο αγγίξει ένα συνηθισμένο σύρμα, και τα δυο τους ηλεκτρίζονται.

Όλες αυτές οι φυσικές ενέργειες δεν είναι παρά εικόνες ή πνευματικά φαινόμενα. Όλα όσα συμβαίνουν στον εξωτερικό κόσμο, είναι απλά η εικόνα όσων γίνονται στον εσωτερικό. Ολόκληρη η εφήμερη φύση είναι σαν ένα όνειρο, σε σχέση με την εσωτερική πραγματικότητα, σαν ένα παραμύθι, όταν μιλάμε με όρους αιώνιας ζωής.

Η ψυχή είναι η πραγματικότητα του σώματος. Ο θεός είναι η πραγματικότητα της ψυχής. Όταν ο θεός αγγίζει την ψυχή, την ζωοποιεί, της μεταδίδει την δράση. Όταν η ψυχή αγγίζει το

σώμα, κάνει το ίδιο. Το σώμα λαβαίνει φως, ζεσταίνεται, δέχεται μαγνητισμό και ηλεκτρισμό, δράση, ακοή και κίνηση από την ψυχή. Όταν η ψυχή αναχωρεί από το σώμα, όλ' αυτά χάνονται, εξαφανίζονται. Η ψυχή δέχεται από το θεό έναν ειδικό φωτισμό, θέρμη, μαγνητισμό και ηλεκτρισμό, δράση, ακοή και κίνηση. Κι όλ' αυτά χάνονται όταν η ψυχή χωρίζεται από το θεό.

Υπάρχει άνθρωπος σ' ολόκληρο τον κόσμο που όταν αγγίζει μια νεκρή ψυχή την επαναφέρει στη ζωή, της μεταδίδει φως και θερμότητα, μαγνητισμό και ηλεκτρισμό από την πηγή της ζωής; Υπάρχει κάποιος σ' ολόκληρο τον κόσμο, από την αρχή της ιστορίας του ανθρώπου, που όταν άγγιξε ένα νεκρό σώμα το έκανε να σηκωθεί, να μιλήσει και να περπατήσει; Σίγουρα πρέπει νά 'χει υπάρξει. Διαφορετικά ο ήλιος κι η γη, ο χειμώνας κι η άνοιξη, ο μαγνήτης κι ο ηλεκτρισμός κι όλα όσα υπάρχουν στον κόσμο, θα ήταν η φαντασία κάποιου που δεν υπάρχει, η σκιά κάποιου ανύπαρκτου όντος, ένα όνειρο, μακριά από την πραγματικότητα. Πρέπει να έχει υπάρξει. Διαφορετικά ο Κύριος Ιησούς Χριστός δε θα είχε εμφανιστεί στη γη. Εμφανίστηκε για να παρουσιάσει στους ανθρώπους την πραγματικότητα· πως η φύση ολόκληρη, με όλα όσα συμβαίνουν μέσα της, δεν είναι παρά μια εικόνα, ένα όνειρο, ένα παραμύθι. Ο Κύριος ήρθε για να φανερώσει την αλήθεια όσων φανερώνουν ο ήλιος κι η γη, ο χειμώνας κι η άνοιξη, ο μαγνητισμός κι ο ηλεκτρισμός, η φύση ολόκληρη. Η φύση που δημιουργήθηκε και τοποθετήθηκε μπροστά στον άνθρωπο από το θεό σαν ένα ανοιχτό βιβλίο, που όμως αυτός δεν μπόρεσε ακόμα να το διαβάσει σωστά.

Ο Χριστός είναι η πύρινη στήλη στην ιστορία του κόσμου. Από Εκείνον οι νεκρές ψυχές παίρνουν ζωή και θερμότητα, κίνηση και ομορφιά. Είναι το Δέντρο της Ζωής, που όταν αγγίζει τα νεκρά σώματα τους μεταδίδει ζωή, τ' ανασταίνει, τους δίνει κίνηση και λόγο. Είναι το αγνό και ευωδιαστό θεραπευτικό βάλαμο, που όταν το αγγίζουν οι τυφλοί ξαναβρίσκουν το φως, οι κουφοί την ακοή τους, οι παράλυτοι την κίνηση, οι άλαλοι τη λαλιά τους, οι παράφρονες τη λογική τους, οι λεπροί καθαρίζονται, κάθε αρρώστια θεραπεύεται.

Το σημερινό ευαγγέλιο μας δίνει ένα ακόμα παράδειγμα, για να καταλάβουμε πως όταν κάποιος έρχεται σ' επαφή με το Χριστό, αν είναι άρρωστος θεραπεύεται κι αν είναι νεκρός ανασταίνεται.

Εκείνον τον καιρό λοιπόν, «ιδού ήλθεν ανήρ ω όνομα Ιάειρος, και αυτός άρχων της συναγωγής υπήρχε· και πεσών παρά τους πόδας του Ιησού παρεκάλει αυτόν εισελθείν εις τον οίκον αυτού· ότι θυγάτηρ μονογενής ην αυτώ ως ετών δώδεκα, και αύτη απέθνησκεν» (Λουκ. η' 41, 42). Για ποιόν καιρό μας μιλάει εδώ ο ευαγγελιστής; Πότε έγιναν αυτά; Τότε που ο Κύριος διέσχισε τη λίμνη και γύρισε με το πλοίο από τη χώρα των Γαδαρηνών, τότε που θεράπευσε τους δυο δαιμονισμένους και νωρίτερα είχε γαληνέψει την καταιγίδα στη λίμνη. Αφού είχε κάνει τα δυο μεγάλα αυτά θαύματα, τον καλούν τώρα να κάνει ένα τρίτο. Ν' αναστήσει ένα νεκρό. Κι όλ' αυτά μέσα σε πολύ περιορισμένο χρόνο, λες και βιαζόταν να κάνει όσα περισσότερα καλά μπορούσε στους ανθρώπους, όσο ζούσε στη γη, και να μας δώσει έτσι παράδειγμα πως πρέπει να βιαζόμαστε να κάνουμε το καλό, πως πρέπει να περπατάμε όσο έχουμε το φως (πρβλ. Ιωάν. ιβ' 35).

Αν και τα τρία αυτά θαύματα δε φαίνονται να μοιάζουν μεταξύ τους, όλα έχουν ένα κοινό χαρακτηριστικό. Όλα αποκαλύπτουν την κυριαρχική δύναμη του Χριστού – την κυριαρχία Του στη φύση, στους δαίμονες και στο θάνατο, στις ψυχές των ανθρώπων. Είναι δύσκολο να πει κανείς ποιο από τα τρία αυτά θαύματα είναι πιο φοβερό και πιο συγκλονιστικό. Τί είναι πιο δύσκολο: να τιθασεύσεις την καταιγίδα σε θάλασσα και αέρα, να θεραπεύσεις τους ανίατα δαιμονισμένους ή ν' αναστήσεις νεκρό; για ένα θνητό άνθρωπο και τα τρία αυτά είναι εξίσου δύσκολα. Για το Χριστό όμως είναι και τα τρία εξίσου εύκολα. Όταν ο άνθρωπος εμβαθύνει στο καθένα από τα τρία θαύματα, η ψυχή του τρέμει, γιατί βλέπει τη μεγαλοσύνη και την παντοδυναμία της πνοής, που εν αρχή, δημιούργησε τον κόσμο. «Και είπεν ο θεός...και εγένετο ούτως» (Γεν. α' 11).

Ο Ματθαίος ονομάζει άρχοντα τον Ιάειρο. Τι είδους άρχοντας

ήταν το εξηγούν ο Μάρκος κι ο Λουκάς: Ήταν άρχοντας της συναγωγής, όπου ρυθμίζονται τα θρησκευτικά και εθνικά θέματα. Το μονάκριβο παιδί του βρισκόταν στο νεκροκράβατο. Αυτό ήταν κάτι τρομερό γι' αυτόν που, όπως κι οι άλλοι Ιουδαίοι, είχαν μια αμυδρή κι ακαθόριστη πίστη στη μετά θάνατον ζωή. Για έναν άνθρωπο της εξουσίας αυτό ήταν διπλό χτύπημα: πρώτο ήταν η θλίψη του ως γονιού και δεύτερο το αίσθημα ντροπής και ταπείνωσης μπροστά στους ανθρώπους, καθώς τέτοια φοβερή απώλεια φαινόταν σαν τιμωρία του θεού. Στην απόγνωσή του ήρθε στο Χριστό «και πεσών προσεκύνει αυτώ λέγων ότι η θυγάτηρ μου άρτι ετελεύτησεν· αλλ' ελθών επίθες την χείρα σου επ' αυτήν και ζήσεται» (Ματθ. θ' 18).

Γιατί γράφει ο ευαγγελιστής Λουκάς πως η κόρη του άρχοντα «απέθνησεν», ενώ ο Ματθαίος γράφει πως «άρτι ετελεύτησεν»; Ο Λουκάς περιγράφει το περιστατικό όπως έγινε, ενώ ο Ματθαίος μεταφέρει τα λόγια του ίδιου του ικέτη. Δε συνηθίζουν οι άνθρωποι να υπερβάλουν τη δυστυχία τους; Η υπερβολή προέρχεται πρώτα από το γεγονός ότι όταν η δυστυχία έρχεται ξαφνικά, αναπάντεχα, φαίνεται πολύ μεγαλύτερη απ' ό,τι πραγματικά είναι. Δεύτερο, επειδή εκείνος που ζητάει βοήθεια, γενικά παρουσιάζει το πρόβλημά του μεγαλύτερο απ' ό,τι είναι πραγματικά, ώστε να λάβει τη βοήθεια όσο γίνεται πιο γρήγορα. Όταν καίγεται ένα σπίτι, δεν ακούμε συχνά: «Τρέξτε, βοηθήστε, το σπίτι μου κατακάηκε»; Το σπίτι βέβαια δεν έχει κατακαεί, καίγεται. Το ότι το κορίτσι δεν είχε πεθάνει ακόμα τη στιγμή που ο πατέρας του μιλούσε στον Κύριο, θα τ' ακούσουμε λίγο αργότερα από τους υπηρέτες του Ιάειρου.

Μ' όλο που ο Ιάειρος αυτός είχε κάποια πίστη στο Χριστό, αυτή δε θα μπορούσε να συγκριθεί με κείνην του ρωμαίου εκατόνταρχου στην Καπερναούμ. Ο τελευταίος ζητούσε από το Χριστό να μην πάει στο σπίτι του, επειδή ήταν αμαρτωλός, αρκούσε να πει ένα λόγο: «μόνον ειπέ λόγω και ιαθήσεται ο παις μου» (Ματθ. η' 8). Ο Ιάειρος κάλεσε τον Κύριο στο σπίτι του, για ν' ακουμπήσει το χέρι Του στη νεκρή θυγατέρα του. Η πίστη του είχε και κάτι υλικό μέσα της. *Επίθες την χείρα σου επ' αυτήν!* Ο Ιάειρος

ζήτησε από τον Κύριο ένα χειροπιαστό τρόπο θεραπείας. Λες κι ο λόγος του Χριστού είχε λιγότερη δύναμη από το χέρι Του! Λες κι η φωνή που γαλήνευε τα κύματα και την καταιγίδα, που έβγαζε τα δαιμόνια από τους δαιμονισμένους κι αργότερα ανήστησε το Λάζαρο, τέσσερις μέρες μετά το θάνατο και την ταφή του, δεν μπορούσε ν' αναστήσει την κόρη του Ιαείρου! Ο Κύριος ήταν πολύ φιλεύσπλαχνος. Δε θ' αρνιόταν τη βοήθειά Του προς το θλιμμένο πατέρα επειδή η πίστη του δεν ήταν τέλεια. Έτσι ξεκίνησε αμέσως για να βοηθήσει.

Στο δρόμο προς το σπίτι του Ιάειρου έγινε κι ένα θαύμα σε μια γυναίκα που είχε πολύ μεγαλύτερη πίστη από τον Ιάειρο. Κι αυτό βοήθησε τον Ιάειρο, τον έπεισε πως ολόκληρος ο Χριστός έχει θαυματουργική δύναμη, όχι μόνο τα χέρια Του. Μ' οποιοδήποτε τρόπο κι αν έρθει κανείς σ' επαφή με τον παντοδύναμο Χριστό, θεραπεύεται. Αυτό είναι πηγή θάρρους σ' αυτούς που δεν μπορούν να πλησιάσουν το Χριστό με τον ένα τρόπο, μπορούν όμως με κάποιον άλλο. Ο Κύριος άπλωσε τα χέρια Του στο σταυρό για ν' αγκαλιάσει όλους εκείνους που προστρέχουν κοντά Του, από όποια πλευρά κι αν έρχονται.

Προσέξτε τώρα τι έγινε όταν ο Χριστός πορεύτηκε μαζί με το πλήθος προς το σπίτι του Ιάειρου.

«Εν δε τω υπάγειν αυτόν οι όχλοι συνέπνιγον αυτόν, και γυνή ούσα εν ρύσει αίματος από ετών δώδεκα, ήτις προσαναλώσασα όλον τον βίον ουκ ίσχυσεν υπ' ουδενός θεραπευθήναι, προσελθούσα όπισθεν ήψατο του κρασπέδου του ιματίου αυτού, και παραχρήμα έστη η ρύσις του αίματος αυτής» (Λουκ. η' 42-44). Από τη στιγμή που ο Χριστός πάτησε το πόδι Του στη στεριά, ερχόμενος από τα Γάδαρα, συνοδευόταν από ένα αμέτρητο πλήθος ανθρώπων. *«Συνήχθη όχλος πολύς επ' αυτόν»*, γράφει ο ευαγγελιστής Μάρκος (ε' 21). Όλοι ήθελαν να βρεθούν κοντά Του, ν' ακούσουν τα σπάνια λόγια Του και να δουν τα θαυμαστά έργα Του. Μερικοί τον ακολουθούσαν από πείνα και δίψα πνευματική κι άλλοι από περιέργεια. Μέσα στο πλήθος βρισκόταν κι η άρρωστη γυναίκα, άρρωστη από μια ακάθαρτη αρρώστια. Η ρύση αίματος σε μια γυναίκα, ακόμα κι όταν είναι φυσιολογική, είναι ένα δύσκολο

και ταπεινωτικό πράγμα. Μια διαρκής ρύση αίματος όμως, που διαρκεί δώδεκα ολόκληρα χρόνια, ήταν σαν μια ζωντανή κόλαση βασάνων, ντροπής κι ακαθαρσίας. Η γυναίκα αυτή είχε αναζητήσει θεραπεία κι είχε δαπανήσει όλα όσα είχε σε γιατρούς και φάρμακα. Τίποτα όμως δε βοήθησε, κανένας γιατρός δεν μπορούσε να την γιατρέψει. Φανταστείτε το καθημερινό πλύσιμό της, το καθάρισμά της, τη στενοχώρια και την ντροπή της. Έμοιαζε σα να τη δημιούργησε ο θεός γι' αυτό μόνο το λόγο: για να τρέχει το αίμα της και κείνη να περνά τις μέρες της στη γη σε μια προσπάθεια να σταματήσει τη ρύση, που δε σταματούσε, μ' έναν πόνο που δε γιατρευόταν και με μια ντροπή ανέκφραστη. Έτσι πιστεύουμε πως γίνεται με κάθε χρόνια ασθένεια. Ο θεός όμως είχε προβλέψει γι' αυτήν, όπως προβλέπει και για κάθε πλάσμα Του. Η αρρώστια της συντέλεσε στην ψυχική της σωτηρία και στη δόξα του θεού.

«Εάν μόνον άψωμαι του ιματίου αυτόν, σωθήσομαι» (Ματθ. θ' 21), είπε μέσα της και πίεζε το πλήθος για να βρεθεί κοντά στο Χριστό. Τόσο μεγάλη ήταν η πίστη της γυναίκας αυτής. Νωρίτερα είχε στηρίξει την πίστη της στους γιατρούς που είχε επισκεφτεί. Η πίστη της αυτή όμως αποδείχτηκε άκαρπη. Από μόνη της η πίστη δεν είναι αρκετή, αν αυτός που πιστεύεις δεν έχει τη δύναμη να βοηθήσει. Γι' αυτό ας σιωπήσουν όλοι εκείνοι που ισχυρίζονται (είτε από άγνοια είτε από έλλειψη πίστης) πως τα θαύματα του ευαγγελίου έγιναν από υποβολή ή αυθυποβολή. Η ταπεινή και βασανισμένη αυτή γυναίκα δεν είχε ούτε την τόλμη ούτε την ελπίδα να παρουσιαστεί μπροστά στο Χριστό, να του εξηγήσει το πρόβλημά της και να ζητήσει βοήθεια. Πώς θα μπορούσε να το κάνει αυτό μπροστά σ' ένα τεράστιο πλήθος, όταν μάλιστα ντρεπόταν για την κατάστασή της; Η φύση της «ακάθαρτης» αρρώστιας της ήταν τέτοια, ώστε αν την είχε δημοσιοποιήσει, θα εισέπραττε τη δημόσια αποστροφή, την κατακραυγή και την καταδίκη. Γι' αυτό και προσέγγισε τον Κύριο κρυφά, από πίσω, και άγγιξε το ιμάτιό Του.

Και παραχρήμα έστη η ρύσις του αίματος αυτής. Πώς κατάλαβε πως έπαψε η ρύση του αίματος; «Έγνω τω σώματι ότι ιάται από της

μάστιγος», γράφει ο ευαγγελιστής Μάρκος (ε' 29). Όπως ένα ζωντανό σκουλήκι που σπαρταρά ακατάπαυστα γύρω από μια διαπυημένη πληγή, έτσι θα έπρεπε να νιώθει κι η δύστυχη αυτή γυναίκα την ασταμάτητη ρύση του αίματος. Όταν όμως άγγιξε το ιμάτιο του Χριστού, ένιωσε πως η αιμορραγία σταμάτησε. Δεν ένιωθε την αιμορραγία μέσα της, όπως δεν τη νιώθει και κάθε υγιής άνθρωπος. Μέσα της μπήκε η υγεία, όπως ο μαγνητισμός σ' ένα μαγνήτη ή το φως σ' ένα σκοτεινό δωμάτιο.

Δεν ήταν αυτό το μοναδικό περιστατικό ανθρώπου που γιατρεύτηκε μόνο με το άγγιγμα των ιματίων του Χριστού. Σε άλλο σημείο των ευαγγελίων διαβάζουμε πως πολλοί ήθελαν απλά ν' αγγίξουν το κράσπεδο των ιματίων Του «και όσοι ήψαντο διεσώθησαν» (Ματθ. ιδ' 36).

Πόσα τέτοια ανήκουστα θαύματα έκανε ο Κύριος Ιησούς στους ανθρώπους, που έμειναν ακαταχώρητα! Κι αυτό όχι μόνο στα τριάντα χρόνια που ήρθε για να κηρύξει το σωστικό Του ευαγγέλιο στους ανθρώπους, αλλ' από την ίδια μέρα και ώρα της σύλληψής Του στην πάναγνη κοιλιά της Μητέρας Του. Λέει ο Ιερός Χρυσόστομος: «Τα θαύματά Του είναι περισσότερα από τις σταγόνες της βροχής».

Πόσο άλλαξε μυστηριωδώς όλη η κτίση με την κατά σάρκα παρουσία Του στη γη! Πόσα θαύματα γίνονται και σήμερα στους πιστούς που συμμετέχουν στο μυστήριο της θείας ευχαριστίας! Είναι αμέτρητα κι ακατανόητα. Η αιμορροούσα γυναίκα δεν άγγιξε το σώμα Του, αλλά το ιμάτιό Του μόνο. Κι αμέσως θεραπεύτηκε η μακρόχρονη πάθησή της, που για χρόνια πολλά προσπαθούσαν οι γιατροί να γιατρέψουν χωρίς αποτέλεσμα. Όλα όσα είχε τα σκόρπισε σε γιατρούς και σε φάρμακα, για να βρει τη θεραπεία της. Να όμως που μπροστά της βρέθηκε ο Κύριος, ο γιατρός που δεν αποβλέπει σε χρήματα, που δεν της ζητάει τίποτα, αλλά της δίνει όλα όσα εκείνη επιθυμούσε. Κι αυτό χωρίς καμιά προσπάθεια, μόχθο ή καθυστέρηση. Αυτή είναι η πληρότητα και τελειότητα κάθε άνωθεν δωρεάς, που έρχεται «από του πατρός των φώτων» (Ιακ. α' 17).

«Και είπεν ο Ιησούς· τίς ο αψάμενός μου; αρνουμένων δε πάντων

είπεν ο Πέτρος και οι συν αυτώ· επιστάτα, οι όχλοι συνέχουσί σε και αποθλίβουσι, και λέγεις τίς ο ασάμενός μου; ο δε Ιησούς είπεν ήψατό μου τις· εγώ γαρ έγνων δύναμιν εξελθούσαν απ' εμού» (Λουκ. η' 45,46). Γιατί ρώτησε ο Κύριος, αφού γνώριζε ποια ήταν αυτή που τον άγγιξε, αλλά και πως δεν μπορούσαν να του απαντήσουν εκείνοι τους οποίους ρώτησε, αφού δεν ήξεραν; Για να φανερώσει την πίστη της γυναίκας που θεραπεύτηκε, να την επιβεβαιώσει μια και καλή τόσο στην ίδια όσο και στους άλλους, αλλά και για ν' αποκαλύψει τη θεϊκή δύναμή Του σε κείνους που ήταν μπροστά, καθώς και σ' εμάς.

Ο άνθρωπος πρέπει να δέχεται κάθε θεϊκό δώρο με ευχαριστία κι ευγνωμοσύνη. Ο Κύριος θέλησε να δώσει έμφαση στην πίστη της γυναίκας, για να μας διδάξει πως η πίστη είναι η απαραίτητη προϋπόθεση για να δώσει ο θεός κάθε καλό στους ανθρώπους. Είναι αλήθεια πως με το αμέτρητο έλεός Του ο θεός, συχνά κάνει το καλό στους ανθρώπους χωρίς προαπαιτούμενο την πίστη τους. Όταν όμως ζητάει την πίστη των ανθρώπων, δίνει έμφαση στην οντότητά τους, ως ελευθέρων και λογικών πλασμάτων. Πώς μπορεί να είναι ελεύθερος και λογικός ο άνθρωπος αν, από την πλευρά του, δεν είναι έτοιμος να δεχτεί τη σωτηρία του; Ο θεός ζητάει από τους ανθρώπους το ελάχιστο που μπορεί να ζητήσει: πίστη στο ζωντανό θεό, στην αγάπη Του, στη διαρκή ετοιμότητά Του να δώσει και να κάνει στους ανθρώπους όλα όσα συντελούν στο καλό του.

Με τη διακήρυξη της πίστης της γυναίκας αυτής όμως, ο Κύριος ήθελε να ενισχύσει και την πίστη του Ιάειρου. Να του δείξει πως δεν ήταν απαραίτητο ν' απαιτήσει από τον Κύριο να πάει στο σπίτι του για ν' αγγίξει με το χέρι Του το νεκρό κορίτσι. Έχει τη δύναμη να θεραπεύσει με πολλούς τρόπους κι όχι μόνο με την επίθεση των χεριών. Μπορεί να θεραπεύσει με τα ρούχα Του όπως και με τα χέρια Του, από απόσταση σα να βρίσκεται κοντά, από το δρόμο όπως και μέσα στο σπίτι.

Ο Κύριος θέλει να γνωρίσουν οι άνθρωποι τη θεϊκή Του δύναμη, δεν επιδιώκει τον έπαινό τους. Οι έπαινοι των ανθρώπων για τον Κύριο ήταν εντελώς μάταιοι, ένα τίποτα. Ήθελε όμως να

γνωρίσουν την αλήθεια οι άνθρωποι, να κάνουν χρήση της αλήθειας. Κι η αλήθεια είναι πως κάθε αγαθό που δέχονται οι άνθρωποι, έρχεται απευθείας από το θεό. Το ιμάτιο του Χριστού δε θεράπευσε την αιμορροούσα γυναίκα χωρίς τη γνώση του Χριστού, χωρίς την άμεση δύναμη που πήγαζε απ' Αυτόν. Είναι η ίδια ζωντανή δύναμη του θεού που θαυματουργεί στον πιστό από τα λείψανα των αγίων και τις εικόνες. Η χριστιανική πίστη δεν έχει τίποτα μαγικό. Κανένα δημιούργημα δεν μπορεί με μόνη τη δύναμή του να κάνει οποιοδήποτε καλό στους ανθρώπους. Δε γίνεται να μη γνωρίζει ο θεός τη θεϊκή δύναμη που πηγάζει από τον ίδιο.

Αυτό γίνεται με όλα τα εγκόσμια μέσα θεραπείας, αυτό γίνεται και με τα μεταλλικά νερά. Ο θεός δεν απέχει από τα γιατρικά και τα μεταλλικά νερά περισσότερο, απ' όσο απέχει ο Χριστός από τα ιμάτιά Του. Όποιος χρησιμοποιεί φάρμακα και μεταλλικά νερά με τέτοια πίστη και τέτοια συστολή, φόβο και σεβασμό, που είχε κι η γυναίκα αυτή όταν άγγιζε τα ρούχα του Χριστού, θα θεραπευτεί. Όποιος όμως χρησιμοποιεί φάρμακα και μεταλλικά νερά χωρίς θεό, ή ακόμα περισσότερο αντίθετα στο θεό, σπάνια θεραπεύεται. Αν κάποιος απ' αυτούς θεραπεύεται, δέχεται τη θεραπεία του από την άπειρη ευσπλαχνία του θεού, ώστε να γνωρίσει και να ομολογήσει κάποια στιγμή την ευσπλαχνία του θεού και να τον δοξάσει. Ο Χριστός θεράπευσε τον δαιμονισμένο στα Γάδαρα χωρίς εκείνος να διαθέτει την πίστη αυτή, χωρίς να την ομολογεί. Για να γίνει γνωστό για ποιο λόγο τον θεράπευσε όμως, του είπε: *«ύπαγε εις τον οίκόν σου προς τους σουσ και ανάγγειλον αυτοίς όσα σοι ο Κύριος πεποίηκε και ηλέησέ σε»* (Μάρκ. ε 19).

Πολλοί από το πλήθος που ακολουθούσε το Χριστό τον άγγιζαν, δεν έλαβαν όμως τη θεραπεία που δέχτηκε η αιμορροούσα γυναίκα, γιατί αυτή τον άγγιξε με πίστη και φόβο. Το ίδιο συμβαίνει και σήμερα σε πολλούς που προσκυνούν χωρίς πίστη και φόβο τις εικόνες, τα λείψανα των αγίων, τον Τίμιο Σταυρό και το Ευαγγέλιο, όπως γινόταν και με το μεγάλο πλήθος με τα περίεργα μυαλά και τις παγωμένες καρδιές που άγγιζαν το Χριστό. Με τους

αληθινούς πιστούς όμως γίνεται αυτό που έγινε με την αιμορροούσα γυναίκα, που θεραπεύτηκε. Όποιος έχει μάτια, ας δει. Όποιος έχει αυτιά, ας ακούσει!

«*Ιδούσα δε η γυνή ότι ουκ έλαθε, τρέμουσα ήλθε και προσπεσούσα αυτώ δι' ην αιτίαν ήψατο αυτού απήγγειλεν αυτώ ενώπιον παντός του λαού, και ως ιάθη παραχρήμα. ο δε είπεν αυτή· θάρσει, θύγατερ, η πίστις σου σέσωκέ σε· πορεύου εις ειρήνην*» (Λουκ. η' 47,48). Η γυναίκα ένιωσε από τη φωνή και τα λόγια του Χριστού, πως Εκείνος γνώριζε το μυστικό της, πως η ίδια δε θα μπορούσε να του το κρύψει. Έτρεμε από φόβο και στάθηκε πρόσωπο με πρόσωπο μ' Εκείνον που γνωρίζει τις πιο καλοκρυμμένες πράξεις των ανθρώπων, τα πιο μύχια μυστικά που κρύβουν στην καρδιά τους. Είχε νιώσει τη δύναμη του Χριστού, τη θαυματουργική θεραπευτική δύναμή Του, γι' αυτό κι έτρεμε από φόβο μπροστά Του. Τώρα όμως που άκουσε πως ο Κύριος Ιησούς γνώριζε το βαθύ μυστικό της, ο φόβος μπροστά στον παντογνώστη διπλασιάστηκε. Μαζί με την παντοδυναμία του Κυρίου Ιησού, της φανερώθηκε κι η πανσοφία Του. Προχώρησε μπροστά και τα ομολόγησε όλα. Η ντροπή της μεταβλήθηκε σε φόβο. Η ντροπή για την αρρώστια της εξαφανίστηκε, αφού θεραπεύτηκε. Στη θέση της ντροπής ήρθε τώρα ο φόβος μπροστά στην παντοδυναμία και την πανσοφία Του.

Την είδε έτσι φοβισμένη ο στοργικός Κύριος και την παρηγόρησε με τα πατρικά Του λόγια: θάρσει, θύγατερ! Υπάρχει πιο γλυκιά παρηγοριά στον κόσμο, από το ν' ακούσει κανείς τα λόγια αυτά από τον αθάνατο Βασιλιά και Κύριο; Της δίνει θάρρος, την ονομάζει «θυγατέρα» Του. Δεν υπάρχει πραγματικό και διαρκές θάρρος, έξω απ' αυτό που δίνει ο θεός. Ο άνθρωπος δε γνωρίζει τίποτα από αφοβία, αν δε γνωρίζει τίποτα από θεό. Δε γνωρίζει τίποτα από παρηγοριά και συμπάθεια, ωσότου γνωρίσει κι ομολογήσει το θεό ως Πατέρα του και τον ίδιο ως παιδί του θεού. Κανένας δεν μπορεί ν' ακούσει τα λόγια αυτά μέσα του, ωσότου ανακαινιστεί κι αναγεννηθεί πνευματικά. Η γυναίκα αυτή έδειξε πως αναγεννήθηκε σωματικά και πνευματικά. Σωματικά, επειδή το μισοπεθαμένο σώμα της γιατρεύτηκε, αναζωογονήθηκε.

Πνευματικά, επειδή γνώρισε κι ένιωσε την παντοδυναμία και πανσοφία του Κυρίου Ιησού.

Η πίστις σου σέσωκέ σε. Αυτά είναι λόγια διδαχής, αλλά και θάρρους. Αν ο Κύριος Ιησούς δεν είχε φανερώσει την ταπείνωσή Του με το να νηστέψει και να πλύνει τα πόδια των μαθητών Του· αν τη δύναμή Του δεν την είχε αποδώσει στον Ουράνιο Πατέρα Του, κι αν τη δόξα Του δεν την είχε μοιραστεί με ανθρώπους, αποδίδοντας τα δικά Του σ' εκείνους, τότε σίγουρα η γη θα έτρεμε συνέχεια σε κάθε βηματισμό Του· σε κάθε λόγο Του ο κόσμος ολόκληρος θα φλεγόταν. Ποιός θα τολμούσε να τον κοιτάξει κατάματα; Ποιός θα μπορούσε να καθήσει δίπλα Του και να τον αγγίξει; Ποιός θα μπορούσε ν' ακούσει το λόγο Του και να μη διαλυθεί, να εξαφανιστεί; Ο Κύριος ντύθηκε την ανθρώπινη σάρκα για να επικοινωνήσει με τους ανθρώπους ως αδελφός με αδελφό. Αυτός είναι ο λόγος που ταπεινώθηκε τόσο πολύ. Γι' αυτό έδινε κουράγιο στους ανθρώπους σε κάθε τους βήμα. Γι' αυτό κι απέδιδε όλα τα έργα Του στην πίστη τους.

Την ώρα που ο Κύριος τέλειωνε με την αιμορροούσα γυναίκα, η κατάσταση του Ιάειρου είχε χειροτερέψει.

«Έτι αυτού λαλούντος έρχεται τις παρά του αρχισυναγώγου λέγων αυτώ ότι τέθνηκεν η θυγάτηρ σου· μη σκύλλε τον διδάσκαλον. ο δε Ιησούς ακούσας απεκρίθη αυτώ λέγων· μη φοβού· μόνον πίστευε, και σωθήσεται» (Λουκ. η' 49, 50). Γίνεται φανερό από τα λόγια αυτά πως η κόρη του Ιάειρου δεν είχε πεθάνει όταν εκείνος κάλεσε το Χριστό στο σπίτι του. Βρισκόταν στη νεκρική κλίνη της, έπνεε «τα λοίσθια», γι' αυτό και θα μπορούσαν να την ονομάσουν νεκρή.

Μη σκύλλε τον διδάσκαλον. Ο Χριστός ήταν γνωστός ως Διδάσκαλος. Τον ονόμαζαν έτσι εκείνοι που δεν ένιωθαν την απεριόριστη δύναμή Του. Προσέξτε όμως πόσο πράος και σπλαχνικός ήταν ο Κύριος! Προτού ο άρχοντας Ιάειρος ξεσπάσει σε δάκρυα κι εκφράσει τον πατρικό του πόνο, Εκείνος τον στήριξε με λόγια παρηγορητικά κι ενθαρρυντικά: *Μη φοβού!* Αυτό βέβαια δεν αλλάζει, με τίποτα την κατάσταση. Μισοπεθαμένο ή

πεθαμένο το κορίτσι, δεν έχει διαφορά. Τίποτα δεν μπορούσε να πάρει από τη δύναμη του Θεού. Το μόνο που απέμενε στο δύστυχο πατέρα ήταν ν' ακολουθήσει αυτά που του έλεγε ο Κύριος, το μόνο που μπορούσε να κάνει, ήταν το μόνον πίστευε! Είδες πριν, από την αιμορροούσα γυναίκα, τι μπορεί να κάνει ο Θεός. Εκείνος που με μια μόνο σκέψη μπορούσε να θεραπεύσει την αιμορραγία της, που την ταλαιπωρούσε δώδεκα ολόκληρα χρόνια, μπορεί να ενώσει ξανά την ψυχή με το σώμα της κόρης σου. Εσύ να πιστεύεις μόνο και σωθήσεται!

«Ελθών δε εις την οικίαν ουκ αφήκεν εισελθείν ουδένα ει μη Πέτρον και Ιωάννην και Ιάκωβον και τον πατέρα της παιδός και την μητέρα» (Λουκ. η' 51). Πέντε μάρτυρες είναι αρκετοί. Δύο μάρτυρες δε φτάνουν στα εγκόσμια δικαστήρια, σύμφωνα με το νόμο; Πήρε μαζί Του τρεις μαθητές Του, εκείνους που αργότερα θα μαρτυρούσαν την ένδοξη Μεταμόρφωσή Του στο Θαβώρ και την προσευχή της αγωνίας Του στον κήπο της Γεθσημανή. Πήρε εκείνους που τότε ήταν πιο ώριμοι πνευματικά από τους άλλους εννιά, που θα μπορούσαν να κατανοήσουν το βαθύτερο μυστήριο της δύναμης και της ύπαρξής Του. Οι τρεις αυτοί μαθητές θα έβλεπαν την πρώτη ανάσταση νεκρού που θα κατόρθωνε με τη δύναμή Του ο Κύριος και στη συνέχεια θα το διηγούνταν στους συντρόφους τους, διδάσκοντάς τους έτσι νά 'χουν και κείνοι πίστη. Αργότερα που ο Κύριος θ' ανασταίνε το γιό της χήρας στη Ναΐν και το Λάζαρο, θα παρευρίσκονταν όλοι οι μαθητές. Είναι προφανές γιατί πήρε και τους γονείς του κοριτσιού μαζί Του. Η νεκρή κόρη τους θα βοηθούσε στην ανάσταση των ψυχών τους. Ποιός θά 'χε το δικαίωμα να βοηθηθεί από την κόρη, περισσότερο από τους γονείς της;

Μπήκε στο σπίτι ο Κύριος κι η σκέψη Του ήταν σε κείνους που έκλαιγαν και θρηνούσαν το νεκρό κορίτσι. *«Έκλαιον δε πάντες και εκόπτοντο αυτήν, ο δε είπε· μη κλαίετε· ουκ απέθανεν, αλλά καθεύδει· και κατεγέλων αυτού, ειδότες ότι απέθανεν»* (Λουκ. η' 52, 53). Ο Ματθαίος κι ο Μάρκος δίνουν μεγαλύτερη έμφαση στη σκηνή αυτή. Γράφουν πως είχαν κληθεί από τη γειτονιά μουσικοί και επαγγελματίες θρηνωδοί. Αυτό ήταν έθιμο στους πλούσιους

Ιουδαίους, όπως και στους ειδωλολάτρες. Οι άνθρωποι αυτοί έκλαιγαν, θορυβούσαν και μοιρολογούσαν (βλ. Μάρκ. ε' 38). Ο Ιάειρος ήταν από τους πιο σπουδαίους, αν όχι ο πιο σπουδαίος άνθρωπος του τόπου. Εκτός από τους μισθωμένους μουσικούς και θρηνωδούς, πρέπει να παρευρίσκονταν στο σπίτι του και πολλοί συγγενείς, φίλοι και γείτονες, που έκλαιγαν πραγματικά το κορίτσι που έφυγε πρόωρα.

Γιατί είπε στους ανθρώπους ο Κύριος, πως *ουκ απέθανεν, αλλά καθεύδει*; Ήξερε καλά πως είχε πεθάνει. Πρώτα, λοιπόν, το είπε για να επιβεβαιώσουν όλοι οι παριστάμενοι πως το κορίτσι ήταν πραγματικά πεθαμένο. Και δε θα μπορούσαν να το βεβαιώσουν καλύτερα αυτό, παρά με τον περιφρονητικό καγχασμό τους, επειδή ο Κύριος δεν ήξερε πως το κορίτσι ήταν νεκρό. Δεύτερο, για να φανερώσει πως μπροστά Του ο θάνατος είχε χάσει την οσμή και τη δύναμή του στους ανθρώπους, δεν ήταν παρά απλά ένα όνειρο. Ο θάνατος δεν είναι εκμηδένιση του ανθρώπου, όπως δεν είναι κι ο ύπνος. Θάνατος είναι το πέρασμα του ανθρώπου από τη ζωή αυτή στην άλλη. Και Κύριος τόσο αυτής της ζωής όσο και της άλλης είναι Ένας. Για τον άνθρωπο που είναι στηριγμένος στη σωματική ζωή, η αναχώρηση από αυτή σημαίνει αναχώρηση από τη ζωή γενικά. Όταν ένα αυτοκίνητο συντρίβεται στο δρόμο, μαζί του συντρίβονται κι οι επιβάτες, δε γίνεται αλλιώς, όπως σκέφτονται οι ανόητοι, οι αισθησιακοί άνθρωποι. Οι πνευματικοί άνθρωποι όμως βλέπουν πως όταν ένα αυτοκίνητο συντρίβεται, οι επιβάτες βγαίνουν από τα συντρίμια, τ' αφήνουν εκεί και συνεχίζουν το ταξίδι τους χωρίς τ' αυτοκίνητο. Εκείνος που έφτιαξε τόσο το αυτοκίνητο όσο και τους επιβάτες δεν μπορεί να επισκευάσει το αυτοκίνητο και να πει στους επιβάτες να ξαναμπούν μέσα; Το ίδιο γίνεται με την ανάσταση των νεκρών: το αβοήθητο σώμα θεραπεύεται και η ψυχή ξαναγυρίζει μέσα του.

Ο Κύριος σε καμιά περίπτωση δε χρησιμοποίησε υπερβολή όταν παρομοίασε το θάνατο με ύπνο. Το απόδειξε αυτό με την ανάστασή Του, μετά από μαρτυρικό θάνατο και τρεις μέρες στον τάφο, με την ανάσταση πολλών νεκρών την ώρα του σταυρικού Του θανάτου, αλλά κι αργότερα, σ' όλη τη διάρκεια της εκκλησιαστικής

ιστορίας, όταν νεκροί ξαναγύρισαν στη ζωή με τις προσευχές αγίων και θεάρεστων ανθρώπων. Κι εδώ το φανέρωσε με την ανάσταση της κόρης του Ιάειρου.

Όταν λοιπόν ο Κύριος πήρε μαζί Του μια επαρκή ομάδα μαρτύρων, τί έκανε μετά; «*Αυτός δε εκβαλών έξω πάντα και κρατήσας της χειρός αυτής εφώνησε λέγων· η παις, εγείρου*» (Λουκ. η' 54). Εκείνοι που είχαν γεμίσει πριν το δωμάτιο όπου κείτονταν η κόρη, είχαν πειστεί για το θάνατό της κι επομένως δε χρειάζονταν εκεί. Θ' άκουγαν αργότερα για το θαύμα και θα την έβλεπαν ζωντανή. Τώρα ο Κύριος έπρεπε να στηρίξει τον άρχοντα του λαού και τους τρεις μαθητές Του στην πίστη τους. Σκοπός Του σε κάθε θαύμα ήταν να οδηγήσει τον άνθρωπο στην αποκάλυψη και στη χαρά, με τη σοφή πρόνοια που ήταν ολοφάνερη με κάθε λεπτομέρεια. Αρχικά τους έβγαλε όλους έξω κι έμειναν μέσα στο δωμάτιο οι επτά: πέντε ζωντανοί, μια νεκρή κι ο Ζωοδότης. Δεν είναι ένα μεγάλο μυστήριο αυτό, που φανερώνει την κρυμμένη ή μάλλον την αποκαλυμμένη ψυχή; Όταν η ψυχή του αμαρτωλού πεθαίνει, εκείνος συνεχίζει να ζει με τις πέντε αισθήσεις του μια ζωή σαρκική, άδεια, σε απόγνωση. Απλώνει τα χέρια του προς κάθε κατεύθυνση ζητώντας βοήθεια. Αυτοί είναι οι σημερινοί «υλιστές». Σκιές σωματικές χωρίς ψυχή. Απελπισμένα πλάσματα, που με τις αισθήσεις τους – τα μάτια, τ' αυτιά τους κλπ. – προσκολλώνται στον κόσμο ώστε, έστω και πρόσκαιρα, ν' αποφύγουν όσο μπορούν να κατέβουν στον τάφο, εκεί που βρίσκεται κιόλας η ψυχή τους. Όταν κάποιος απ' αυτούς όμως, με την πρόνοια του Θεού, γνωρίσει το Χριστό, κράζει σ' Εκείνον για βοήθεια. Ο Χριστός τότε προσεγγίζει τη νεκρή ψυχή και την ξαναφέρνει στη ζωή, προς κατάπληξη και θαυμασμό του επιπόλαιου κι αισθησιακού ανθρώπου. Ο ευαγγελιστής Μάρκος αναφέρει τα ίδια ακριβώς λόγια που είπε ο Κύριος στην Αραμαϊκή, καθώς άγγιζε την κόρη με το χέρι Του: «*Ταβιθά, κούμι!*». Αυτό σημαίνει το ίδιο που λέει ο ευαγγελιστής Λουκάς: η παις, εγείρου!

Τί έγινε με τη νεκρή κόρη αφού ο Κύριος είπε τα λόγια αυτά; «*Και επέστρεψε το πνεύμα αυτής, και ανέστη παραχρήμα,*

και διέταξεν αυτή δοθήναι φαγείν» (Λουκ. η' 55). Να λοιπόν που ο θάνατος μοιάζει με τον ύπνο! Και επέστρεψε το πνεύμα αυτής. Το πνεύμα της είχε αναχωρήσει από το σώμα, είχε πάει στον τόπο τον προορισμένο για τα πνεύματα των νεκρών. Με το άγγιγμα και τα λόγια Του ο Κύριος εδώ έκανε δύο θαύματα: Πρώτα θεράπευσε το σώμα και δεύτερο, έφερε από το βασίλειο των πνευμάτων το πνεύμα της και το έβαλε σ' ένα υγιές σώμα. Αν δεν είχε θεραπεύσει το σώμα, τί καλό θα είχε προκύψει για την κόρη, αν ξαναγύριζε το πνεύμα της σ' ένα άρρωστο κορμί; Θα είχε ξαναγυρίσει στη ζωή άρρωστη, για να πεθάνει ξανά. Τέτοια μισο-ανάσταση δε θά 'ταν επαναφορά στη ζωή, αλλά στα βάσανα. Ο Κύριος δε δίνει μισά δώρα, αλλ' ολόκληρα. Δε δίνει ατελή δώρα, αλλά τέλεια. Δεν έδωσε την όραση στο ένα μάτι του τυφλού, μα στα δύο. Δεν έδωσε στο ένα αυτί την ακοή του κωφού, αλλά και στα δύο. Δε θεράπευσε το ένα πόδι του παράλυτου, μα και τα δύο. Το ίδιο έκανε κι εδώ. Αποκατάστησε το πνεύμα σ' ένα υγιές σώμα, όχι σε άρρωστο, ώστε ολόκληρος ο άνθρωπος νά 'ναι υγιής.

Μετά ο Κύριος έδωσε εντολή να της δώσουν να φάει. Διέταξεν αυτή δοθήναι, φαγείν. Πρέπει να ξεκαθαρίσουμε ξανά πως το κορίτσι δεν ξαναγύρισε απλά στη ζωή, αλλά απόλυτα υγιές. Ο ευαγγελιστής Μάρκος γράφει πως «και ευθέως ανέστη το κοράσιον και περιεπάτει» (ε' 42). Θά 'δινε έτσι τη μαρτυρία πως το κορίτσι ήταν εντελώς καλά σωματικά. Το ότι αναστήθηκε εντελώς καλά, έπρεπε να φανεί όσο πιο ξεκάθαρα γινόταν. Το κορίτσι σηκώθηκε, περπάτησε κι έφαγε. Ο Κύριος γνώριζε με τι άπιστο λαό είχε να κάνει. Έτσι, μαζί με τα θαύματα, φρόντιζε να υπάρχουν και αποδείξεις, ώστε να φανερωθεί πως το θαύμα ήταν απαραίτητο και ωφέλιμο στους ανθρώπους. Έπειτα, έπρεπε ν' αποδειχτεί πως μόνο Αυτός μπορούσε να θαυματουργεί. Αυτός και κανένας άλλος. Και τρίτο, ώστε το θαύμα να έχει επαρκή μαρτυρία και να γίνει αποδεκτό ως αναμφισβήτητο γεγονός. Αλήθεια, πόσο καλά γνώριζε ο Κύριος αυτό το πονηρό και άπιστο γένος των ανθρώπων!

«Και εξέστησαν οι γονείς αυτής, ο δε παρήγγειλεν αυτοίς μηδενί ειπείν το γεγονός» (Λουκ. η' 56). Με την εντολή Του αυτή ο

Κύριος ήθελε να διδάξει τους γονείς του κοριτσιού που ανάστησε, πως πρώτο και κύριο μέλημά τους ήταν να ευχαριστήσουν και να δοξολογήσουν το θεό. Το σπουδαίο εκείνη τη στιγμή δεν ήταν να τρέξουν και να πληροφορήσουν τον κόσμο για το θαύμα, αλλά να γονατίσουν μπροστά στον αληθινό θεό με μεγάλη ταπείνωση και να του προσφέρουν τις θερμές τους ευχαριστίες. Το θαύμα θα διαδοθεί μόνο του, χωρίς τη βοήθειά σας. Μη νοιάζεστε γι' αυτό. Δεν είναι δική σας δουλειά την ιερή και φοβερή αυτή στιγμή να επικεντρωθείτε στο πως θα ικανοποιήσετε την περιέργεια του κόσμου, αλλά να εκτελέσετε το χρέος σας στο θεό.

Με τη θεραπεία της αιμορροούσας γυναίκας και την ανάσταση της κόρης του Ιάειρου, ο Κύριος συνέχισε το έργο Του για τη θεραπεία των ψυχών των ανθρώπων από την κακή περιέργεια. Η περιέργεια είναι πραγματικά ένα κακό. Χωρίζει την ψυχή του ανθρώπου από το θεό και την πνίγει στη θάλασσα των εφήμερων υποθέσεων και των κοσμικών πραγμάτων. Η περιέργεια είναι ένα κακό, περισσότερο από κακό, γιατί πολλές φορές οδηγεί στο σωματικό και συχνά στον ψυχικό θάνατο. Πολλές αμαρτίες και πάθη, σωματικά και ψυχικά, έχουν τις ρίζες τους στην περιέργεια. Όπως μια όμορφη παπαρούνα κρύβει μέσα της δηλητήριο, έτσι κι η περιέργεια κρύβει μέσα της ένα δυνατό δηλητήριο που καταστρέφει ψυχή και σώμα. Ο θεός δεν έπλασε τον κόσμο αυτόν για να ικανοποιήσει την περιέργεια των ανθρώπων, αλλά για να σώσει τις ψυχές τους. Λέει ο Εκκλησιαστής: *«Ου πλησθήσεται οφθαλμός του οράν, και ου πληρωθήσεται ους από ακροάσεως»* (α' 8).

Ο Κύριος δε θεράπευσε την αιμορροούσα γυναίκα επειδή άγγιξε τα ιμάτιά Του από περιέργεια, αλλ' επειδή, στον πόνο και τη δυστυχία της, έτρεξε να τον αγγίξει με πίστη. Μάταια οι περίεργοι περιμένουν θαύμα από το θεό. Δε θα τους κάνει ποτέ το χατήρι. Από τη στιγμή που τα θαύματα γίνονται για να καλύψουν κάποια ανθρώπινη ανάγκη, οι περίεργοι δεν έχουν καμιά βοήθεια απ' αυτά. Περισσότερη βοήθεια θα περιμένουν οι νεκροί από τα θαύματα του θεού, παρά οι περίεργοι. Μήπως ο γιατρός

επισκέπτεται εκείνους που νομίζουν πως είναι υγιείς, που είναι ικανοποιημένοι με τον εαυτό τους και δεν τον καλούν;

Μήπως ο Κύριος είναι λιγότερο σοφός από τους γιατρούς, για να γυρίζει από δω κι από κει και να κάνει επίδειξη της δύναμης και των ικανοτήτων Του; Γι' αυτό, άρχοντα Ιάειρε, μη νοιάζεσαι ποιος θα διαδώσει το θαύμα της ανάστασης της κόρης σου. Μη νοιάζεσαι ακόμα, αμαρτωλέ, ποιος θα διαδώσει το θαύμα της ψυχικής και σωματικής θεραπείας σου. Ο θεός γνώριζε το ασύρματο τηλέφωνο και τον τηλεγράφο προτού ακόμα οι άνθρωποι μπορούσαν ν' ανοίξουν το στόμα τους και χρησιμοποιήσουν τη γλώσσα τους για να πληροφορήσουν ο ένας τον άλλον για τις νέες ειδήσεις. Ο Κύριος γνωρίζει πιο αξιόπιστα και τελειότερα μέσα για να πληροφορήσει τους ανθρώπους, ώστε να μάθουν όλα τα καλά νέα που μεταδίδονται από το τηλέφωνο και τον τηλεγράφο. Ο Δημιουργός του λόγου, της γλώσσας και της ατμόσφαιρας έχει τα δικά Του μέσα επικοινωνίας με κάθε πλάσμα Του, τρόπους που πληρώνουν ολόκληρο το διάστημα, κάθε χρονική στιγμή.

Να μνημονεύετε το χρέος σας στο θεό, το χορηγό κάθε «δόσης αγαθής». Μην ολιγωρήσετε να προσφέρετε προσευχές ευχαριστίας και υπακοής στο θεϊκό Του θέλημα. Δόξα και αίνος στον Κύριο και Σωτήρα μας Ιησού Χριστό, μαζί με τον Πατέρα και το Άγιο Πνεύμα, την ομοούσια και αδιαίρετη Τριάδα, τώρα και πάντα και στους αιώνες των αιώνων. Αμήν.

(Απόσπασμα από το βιβλίο «ΚΥΡΙΑΚΟΔΡΟΜΙΟ Γ' – ΟΜΙΛΙΕΣ ΣΤ' Αγίου Νικολάου Βελιμίροβιτς», Επιμέλεια – Μετάφραση: Πέτρος Μπότσης, Αθήνα 2014)